

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Jutri je poseben dan za zahvalo, kajti dopolnjuje se ponovna obletnica ustanovitve Dela. Vemo, da je sveti Jožefmarija prejel božje razsvetljenje, medtem ko je molil in urejal svoje zapiske, kamor si je zapisoval tisto, kar mu je Gospod pokazal pri molitvi, vse od prvih *slutenj* naprej. Dolga leta je prosil Boga, naj mu pokaže svojo voljo: *Dómine, ut vídeam!* — Gospod, da bi spregledal! Prav tako se je obračal k Devici Mariji: *Dómina, ut sit!* — Gospa, naj se izpolni, kar tvoj Sin hoče od mene. Zato se je takrat, ko je jasno spoznal božjo voljo, odzval tako, da je padel na kolena ter počastil in se zahvaljeval trikrat svetemu Bogu, medtem ko so odzvanjali zvonovi v cerkvi Angelske Matere božje in častili Kraljico nebes na praznik svetih angelov varuhov. Ta padec na kolena za vse nas pomeni častiti Gospoda zaradi njegove dobrote ter ohranjati našo pripravljenost na brezpogojno služenje.

To je bilo zvonjenje, ki ga naš ustanovitelj ni nikoli pozabil. V nekem pismu svojim hčeram in sinovom, leto pred njegovim odhodom v nebesa, je zapisal: ***Rad bi, da se glas tega zvona za vedno vtisne v vaša srca; pa tudi enako veselje in čuječnost duha, ki so ju v moji duši pustili tisti zvonovi iz cerkve Angelske Matere božje. Od takrat je minilo že skoraj pol stoletja. Zven božjega veselja, žvižg dobrega Pastirja, ki (...) nas mora voditi h kesanju in, če je potrebno, izzvati željo po globoki notranji spremembi: k ponovnemu dvigu duše, k več molitve, več mrtvičenja, več duha pokore, več prizadevanja — če je možno — za to, da bomo dobri otroci Cerkve.***[1]

Želim se spomniti in spomniti tudi vas na ta priporočila našega ustanovitelja, da se jih bomo vedno trudili udejanjati, na poseben način v mesecu, ki se sedaj začinja — mesec rožnega venca, v katerem se bo odvijala škofovska sinoda o družni, za katero molimo že toliko časa, tesno povezani s papeževimi prošnjami, in sredi marijanskega leta v Delu. Glede vrednosti tvoje in moje molitve bi vas rad spomnil na nek dogodek, ko sem šel obiskat nekega avstralskega škofa in mi je po nekaj minutah pogovora zastavil naslednje vprašanje: ustanovitelj je veliko molil za izgradnjo Dela, ali ne? Odgovoril sem mu pritrdilno in dodal še nekaj podrobnosti. Vprašajmo se: ali veliko molimo za to, da bi vsak dan gradili Opus Dei?

*Ustavite se na kratko, otroci moji, je zapisal naš Oče, in pomislite nase. Morda bomo zaslišali, kako doní veliki zvon — zvon nebeške milosti — v globini naše duše. Bog nas vse od njegove brezpogojne daritve opozarja, da je resnično krščansko vedenje stvano iz niti božjega in človeškega klobčiča: človekova volja, ki se veže z božjo voljo[2].*

Tako nam ponavlja skupaj s svetim Matejem: *Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče[3].* In sveti Pavel vztraja: *Kajti to je božja volja, vaše posvečenje[4].* V zavedanju, da si Bog prizadeva, da bi Opus Dei postal *delček* božjega ljudstva v službi vse Cerkve, se je 2. oktobra leta 1928 sveti Jožefmarija brez pridržkov predal tej nalogi. Zato je s popolno gotovostjo zapisal: *Delo obstaja zato, da izpolnjuje božjo voljo. Zato bodite popolnoma prepričani, da si nebesa prizadevajo, da se uresniči.[5]*

Opus Dei je bil takrat kot seme, ki je šele vzkliko iz zemlje. Zato so prvi ljudje v Delu, ki so zvesto sledili našemu Očetu — čeprav je trajalo kar nekaj časa, preden so prišli —, izkazali veliko vero v Boga in v našega ustanovitelja, ko so opazovali njegovo dosledno izročitev. Tudi njim je namenjena naša hvaležnost ob tej obletnici. Sedaj, ko izkušamo, kako je duh Dela pognal korenine v dušah in krajih po vsem svetu, si drznem reči, da nam *skoraj ni treba več verjeti*, kajti pred našimi očmi se očitno odvija razvoj Dela; lahko se ga dotaknemo in se pričramo, da Bog, naš Gospod, drži svoje obljube.

Da, hčere in sinovi, *bodite globoko prepričani, da si nebesa prizadevajo, da bi Opus Dei postal resničnost[6]* po vsem svetu, in k tej veliki pustolovščini nas kliče v našem delovnem okolju, v širokem krogu našega družbenega življenja, tudi v naših družinah. Pridružimo se hvaležnemu vzklikanju tolikih duš v nebesih in na zemlji, ki nenehno hvalijo presveto Trojico za ta njen dar Cerkvi in svetu. *Sanctus, sanctus, sanctus*, vzklikamo v zavedanju, da besede ne morejo izraziti božje veličine in zaobseči njegovega umiljenja.

Spomnimo se tudi teh razmišljanj našega Očeta, namenjenih Bogu: *Ti si, kdor si: največja Dobrota. Jaz sem, kdor sem: zadnja umazana cunjica s tega gnilega sveta. A kljub temu me gledaš ... in me iščeš ... in me ljubiš. Gospod, naj te moji sinovi in hčere gledajo, naj te iščejo in te ljubijo. Gospod, naj te tudi jaz iščem, naj te gledam, naj te ljubim[7].*

6. oktober, ko je obletnica kanonizacije našega Očeta, je dobra priložnost za to, da podvojimo svojo hvaležnost Bogu in svojo molitev za Cerkev, Delo in vse duše. Na široko odprimo srce ljudem, ki so blizu in ki so daleč, kajti do vseh mora seči moč naše apostolske gorečnosti. Pri tem imajo posebno odgovornost krščanske družine in slednjo poskušamo še posebno oživiti v tistih družinah, v katerih je vzklikal duh Opus Dei. Kot je zapisal sv. Janez Pavel II., »v kakršni meri sprejema evangelij in dozoreva v veri, v takšni meri postaja krščanska družina oznanjevalno občestvo (...). To apostolsko poslanstvo družine ima svoje korenine v krstu. Družina prejme po milosti zakramenta zakona novo moč, da posvečuje in preoblikuje današnjo družbo v skladu z božjimi nameni.«[8]

V tej novi evangelizaciji, za katero si moramo vsak dan prizadevati, prosimo Sveto Trojico, naj nam da gorečnosti, da bomo prinašali luč in sol Kristusovih učencev v najrazličnejša okolja. »Zato se moramo vsi, na prvem mestu pa krščanske družine, čutiti odgovorne in pomagati, da bodo vzklikali in dozoreli *misijonski poklici*, najsi bodo duhovniški in redovniški ali pa laiški, tako da storimo vse, kar je primerno, in ob tem nikoli ne zanemarimo najodličnejšega sredstva — molitve.«[9]

V zadnjem času vidimo brezštevilne družine, ki so primorane zapustiti svoje domove iz najrazličnejših razlogov: pomanjkanje dela, revščina, vojna, versko preiganje ... Ob tem je prisotno še dejstvo, da se ti ljudje velikokrat srečujejo z velikanskimi težavami pri vključevanju v okolje, kamor želijo priti. Cerkev, ki je poklicana k temu, da je mati vseh ljudi, v teh okoliščinah ni brezbržna. Papež Frančišek nenehno poziva k človeški in krščanski solidarnosti do teh ljudi. Pred nedavnim je spomnil: **Ob tragediji številnih beguncev, ki zaradi vojne in lakote bežijo pred smrtjo in hodijo proti upanju življenja, nas evangelij kliče, naj bomo "bližnji" najmanjšim in zapuščenim. Dajmo jim konkretno upanje in ne samo besed, kot so "kar pogumno, bodite potrpežljivi" ... Upanje je bojevito, je vztrajno kot nekdo, ki ve, da je na poti h gotovemu cilju.**[10]

Tudi papež je prosil, naj naredimo **konkretno dejanje priprave na sveto leto usmiljenja**[11], ki se začne decembra. Te migracije tisočev državljanov, ki so sedaj posebej resne v Evropi, se dogajajo tudi v drugih krajih po svetu. Papež se obrača na vse in vztraja, naj se držimo tega klica, ter spominja, **da je usmiljenje drugo ime za ljubezen**[12].

Kaj naj stori vsak izmed nas, s svojo osebno pobudo in odgovornostjo? Najprej ne dovolimo, da bi ti dogodki pasivno *zdrsnili* v našo dušo. Zato je treba moliti in razmisliti, kaj konkretno bi lahko storili, da bi na kak način poskrbeli za potrebe teh ljudi. V mnogih primerih bi bilo primerno glede na osebne možnosti sodelovati s škofijo in župnijami, na katere se papež obrača najbolj neposredno, ali z organizacijami, ki jim nudijo to pomoč. Nihče ne sme biti brezbržen ob tem velikem pomanjkanju tolikih ljudi, bližnjih, v katerih moramo odkriti Kristusa. Prosimo Svetega Duha, naj nas razsvetli in nas spodbudi k dejanjem, saj nas bo znal primerno usmeriti.

Tako se bodo družinske in družbene vezi z izkušnjo vere in božje ljubezni zmogle **zoperstaviti opustošenju modernih mest (...). Nasmeh v družini lahko premaga to opustošenje v naših mestih. To je zmaga družinske ljubezni (...). Načrtovanje babilonskega stolpa gradi nebotičnike brez življenja, Duh Boga pa povzroči, da puščave zacvetijo** (prim. Iz 32, 15)[13].

Naj zaključim z obnovitvijo svoje želje, da bila naša molitev za papeža in za sinodo, ki se začne 4. oktobra, v tem mesecu bolj zavzeta. Zatecimo se k Marijinemu posredovanju, kajti Ona je Mati Cerkve in Kraljica družin. Tako bodo naše molitve skupaj z molitvami tisočev ljudi, ki molijo z nami za isti namen, z večjo učinkovitostjo dospele pred božji prestol.

Ponavljam: skrbimo za svojo osebno pobožnost pri molitvi svetega rožnega venca ter pri kontemplaciji vsake skrivnosti. Ko se bolj vživimo v Jezusovo življenje, v Marijino življenje, se poveča naša gorečnost, da bi bili bolj bratje vsemu človeštvu, v želji, da bi prišli do vsakega človeka.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. oktober 2015

[1] Sveti Jožefmarija, *Pismo 14*. 2. 1974, št. 1.

[2] *Prav tam*, št. 3.

[3] Mt 5, 48.

[4] 1 *Tes* 4, 3.

[5] Sveti Jožefmarija, *Navodilo*, 19. 3. 1934, št. 47.

[6] *Prav tam*.

[7] Sveti Jožefmarija, Zapiski iz njegove osebne molitve, 27. 3. 1975 ("Por las sendas de la fe", Madrid 2013, str. 160).

[8] Sveti Janez Pavel II., *Apostolsko pismo o družini (Familiaris consortio)*, 22. 11. 1981, št. 52.

[9] Sveti Janez Pavel II., *Posinodalna apostolska spodbuda o krščanskih laikih (Christifideles laici)*, 30. 12. 1988.

[10] Papež Frančišek, Nagovor pri opoldanski molitvi, 6. 9. 2015.

[11] *Prav tam*.

[12] *Prav tam*.

[13] Papež Frančišek, Nagovor na splošni avdienci, 2. 9. 2015.